

לְהַחֲיוֹת הַמֵּתִים, וְעֲלֶיהָ אֹקְמוּהוּ רַבָּנָן
 דְּמַתְּנִיתוּן, כֹּל הָעוֹסֵק בְּטַל תּוֹרָה טַל
 תּוֹרָה מְחִייהוּ. (תיקוני זוהר יב.)

העליונים טו, ובו עתידיים להחיות המתים. ועליו – על ענין זה – העמידו חכמי המשנה (כתובות קיא:) "כל העוסק בטל תורה טל תורה מחייהו" – שהכונה לשבת השקולה ככל התורה, וכשם שהמחלל אותה חייב מיתה טז, כמו כן להיפך מי ששומר אותה יורד עליו טל של תחיה יז. (רמ"ק וגר"א)

מאן דאוקיר שבת ימלט ממנה ומאן דמחלל שבת ילכד בה

ד. ומאן דאוקיר שבת, ימלט ממנה. וחוטא ילכד בה, חוטא דמחלל שבת, ילכד בה, דאיהו חילול שבת ודאי, חללה זונה. דמאן דנטיר אות שבת או אות ברית מלחלל ליה, ביה אתקרי צדיק, ואשתזיב מנה, ולא עוד אלא דסליק למלכות דאיהו שבת ודאי. ויוסף בגין דנטיר ברית אשתזיב מן גובא, ומן נחשים ועקרבים דיליה. ולא עוד אלא דזכה ודאי יי. ועל כן יוסף בגלל ששמר ברית קודש, והיה צדיק – טוב לפני האלקים – ניצל מן הנור שהשליכהו אחיו בו ומן הנחשים והעקרבים שלו, ולא עוד אלא שזכה למלכות במצרים, כי שמר על אות הברית. וישראל ששומרים שבת ואות ברית מילה נאמר בהם במשנה (שבת

טו. שבחינת תחיית המתים הוא מבחינה העליונה שבכתר [רישא דאריך], וכל הט"ל מורה על חיים, "הכתר נובע חיים לכל, והחכמה תחיה בעליה, והבינה נקראת 'ארץ החיים', 'אלקים חיים', והתפארת הוא 'עץ החיים', להחיותם למטה". משא"כ בבחינת מלכות יש אחיזת החיצונים, ושולט שם בחי' המיתה. טז. כמבואר לעיל מיניה בזה"ק ענין מחללה מות יומת. יז. כן פי' הגר"א ענין "כל העוסק בטל תורה" שקאי על השבת. והרמ"ק פירש באופן אחר. יח. כמבואר לעיל בזה"ק "יום שבת - מלכות".